

Art Katz: Jumalan sanan kuulemisen nälkä

[Art Katz: A Famine for the Hearing of the Word](#)

Koittaa aika - sanoo Herra Jumala - jolloin minä lähetän maahan nälän. En leivän nälkää, en veden janoa, vaan Herran sanan kuulemisen nälän. Aam.8:11.

Olen tullut siihen tulokseen, että nälänhätä ei aiheudu puhumisen puutteesta, vaan kuuntelemisen vähyydestä. On tullut sellainen voimistuva vaikutelma siitä, että Jumalan ihmiset eivät enää osaa kuunnella Jumalan sanaa. Toisin kuin Tessalonikan pakanasyntyiset ihmiset, jotka tulivat uskoon, ihmiset eivät nykyään usko, että sana jota he kuulevat, on todella Jumalan sanaa. Sen vuoksi sana otetaan vastaan vain silloin tällöin tai suorastaan välinpitämättömästi kuin se olisi ihmisten puhetta, toisin sanoen se ei pääse kunnolla vaikuttamaan.

Voihan olla, että meille on tuputettu sanallista "roskaruokaa" ja meidän ruokahalumme saada "kunnon ruokaa" on mennyt, kun olemme törsänneet paljon sanoja omiamme pauhaten. Se on voinut jättää meidät niin kylläisiksi ja jopa kurkkua myöten täyteen, että sen vuoksi kärsimme aliravitsemuksesta näennäisen yltäkylläisyyden keskellä. Meiltä puuttuu selvästikin todistusaineistoa, että olisimme uskossa kasvaneet ja muuttuneet siinä mielessä kuin Jumalan sanan pitäisi sellaista saada aikaan, ja olemme juuttuneet keskenkasvuisuuteemme ja jääneet omaan pinnallisuuteemme.

Meidän ehkä pitäisi oivaltaa, että kuuntelemisen taito on yhtä tärkeä armon välikappale kuin itse sananjulistamisen taitokin. Onhan varmasti totta sekin, että Jumalan sana vaatii sellaista tarkkaavaisuutta ja vastaanottavaisuutta, jota maailma ei ole voinut meille opettaa. Vakava varoitus "Kun te kuulette minun ääneni, älkää paaduttako sydäntänne" (vrt. Hepr.4:7) sisältää sen ajatuksen, että Jumalan sana ei jätä tilaa välinpitämättömyydelle. Jos kuulemista ei tapahdu, silloin on varmaa, että tapahtuu jonkinlaista paatumista. Vielä tänä päivänäkin suuri osa meistä olemme turtuneita. Me olemme kuulevinamme, mutta emme kuule. Jäämme muuttumattomaan tilaan sekä omassa elämässämme että Jumalan tuntemisessa ja sen seurauksena alamme etsiä omaan korvasyyhyimme

kaikenlaista hetkellistä ja puoleensa vetävää huvitusta. Mutta loppujen lopuksi ihmisen on määrä elää *jokaisesta sanasta, joka lähtee Jumalan suusta (Matt.4:4)* ja jos ihmiset jäävät ilman Jumalan sanaa, heidän henkensä jää yhtä riutuneiksi ja surkeiksi kuin minkä tahansa nälänhädän uhrit. Eikö juuri tässä ole se syytötehdas, jonne jäljet johtavat, kun koemme uskon, toivon, rakkauden, kärsivällisyyden, itsehillinnän ja hengellisen vastustuskyvyn puutetta?

Kuinka monet meistä ovatkaan turtuneita, reagoimattomia, paikalleen jämähtäneitä voimatta sulauttaa sanaa itseensä ja toteuttaa sitä? Emme omaksu sanaa, pidä siitä kiinni, vaali sitä ja puhu siitä, kun tapaamme muita, vaan aivan liian nopeasti heitämme sen menemään unohdukseen mereen. Meiltä puuttuu sellainen elämäntapa, joka viljelee ja vaalii läheistä suhdetta sanaan. Se olisi kaikin puolin toivottavaa, kun ajatellaan, mikä etuoikeus on kuulla sitä julistettavan. Ehkä nyt on jo liian myöhäistä ja olemme päätyneet tuomion alle asenteemme takia, joka on kylmän välinpitämätön ja väheksyvä. Tiedämme, että vain puhdassydämiset saavat nähdä Jumalan, ja mitä vastaavaa sydämen puhtautta tarvitaankaan, että voimme kuulla Jumalan äänen? Kuinka usein olemmekaan kulkeutuneet hänen sanansa ohi, koska se on tullut maallisen astian kautta, jota emme ole itse valinneet, ja jonka puheen aksentti ja intonaatio kätkevät meidän silmiltämme Jumalan kasvot, vaikka ne eivät teekään hänestä mykkää? Olisi kuitenkin parempi uskoa Jumalaan, joka puhuu, kuin hylätä hänet puhujan takia. Paavali kehui Tessalonikan uskovia, *että te, kun saitte meiltä kuulemanne Jumalan sanan, otitte sen vastaan, ette ihmisten sanana, vaan, niinkuin se totisesti on, Jumalan sanana, joka myös vaikuttaa teissä, jotka uskotte (1.Tess.2:13)*. Se sai aikaan sellaisen tuloksen, *että te hylkäsitte väärät jumalat ja käännyitte palvelemaan elävää, todellista Jumalaa (1.Tess.1:9)*. Ja vielä sitäkin enemmän, kun se sai heidät *odottamaan taivaasta hänen Poikaansa, jonka hän herätti kuolleista, Jeesusta, joka pelastaa meidät tulevalta vihalta (1.Tess.1:10)*.

Eikö meidän seurakuntaelämämme saisi uutta apostolista ryhtiä, jos Jumalan kansa kokoontuisi kuuntelemaan Herran sanaa samanlaisella toiveikkuudella? Eikö keskuudessamme toimivien sananpalvelijoiden luulisi etsivän Herran sanaa entistä innokkaammin, jos he tietäisivät, että he saisivat seisoa sellaisen seurakunnan edessä? Emmekö silloin kaikki saisi mennä uskosta uskoon ja kirkkaudesta kirkkauteen? Silloin saisimme

varmasti todistaa yhdessä psalminkirjoittajan kanssa: *Hän lähetti sanansa, ja se paransi heidät (Ps.107.20).*

Vielä pelottavampaa on, että teemme Jumalan sanan lukemisen kanssa saman kuin sen kuulemisen kanssa. Onko siitä tullut meille jotakin samanlaista kuin Hesekielin puheista tuli sen ajan kansalle *vain kuin lemmentaulujen laulaja, kaunisääninen ja taitavasti soittava viihdyttäjä (Hes.33:32)*? Emmekö mekin syyllisty samaan? Me emme ota sanaa vastaan jonakin, jonka pitäisi vaikuttaa meidän tekoihimme ja ihmissuhteisiimme. Voi sitä julkeaa asennetta, joka nostaa meidät sanan yläpuolelle, kun me ihmisjärjen mukaan päätelemme, mikä on sen arvoista, että se pitää ottaa huomioon ja soveltaa käytäntöön, kun me omien järjen päätelmiemme mukaan sen pitkin hampain hyväksymme! Sääli israelilaisia, jotka pilkkasivat veren evankeliumia ja päättivät olla kumartumatta niin syvään, että olisivat soveltaneet sen itseensä! Ja kuinka monien kohdalla meistä on Jumalan sanan arvo mennyt hukkaan vain pelkän nöyryyden puutteen takia, kun emme ole alistuneet Jumalan sanalle emmekä Sanan Jumalalle. Jos emme halua ojentautua Jumalan sanan mukaan niin kuinka paljon vähemmän toinen toisemme mukaan? Ihan oikein totesi 1900-luvun suuri teologi Karl Barth, kun hän sanoi: "Kokonainen ja täydellinen pelastuminen tulee todeksi alistumisessa Hänen valtaansa ja tässä alistumisessa asetumme yksimielisyyteen kaikkien luotujen kanssa, joita hallitaan hänen tahtonsa mukaisesti".

Nöyrytkäämme siis Jumalan sanan edessä, että saisimme elää.

Art Katz

Art Katz (1929-2007) oli messiaaninen kristitty ja toimi sananjulistajana kotimaassaan Yhdysvalloissa ja maailmanlaajuisesti. Artikkelit on käännetty hänen nettijulkaisustaan [Art Katz Ministries](#). Art Katz'in perintöä vaalii [Ben Israel Fellowship](#). Julkaistu luvalla.

Copyright © 2013 Uskon kilpi. Julkaistu sivulla www.uskonkilpi.net